

ΒΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'σ'την γ'ην έδρευομεν τών Παρθενώνων.

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ'εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—όκτ'ω φρ άγ κα ε ί να ι μ ό νο υ .
Για τ'ά ξένα όμως μέρη—δέκα φρά γκα καί 'σ' τ'ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπή
δι τωλοούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
με τήν άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Εικόσθη μινός 'Απριήλ,
φόνος τής Λαμπεής ποικίλοι.

Πούντος έπτακόσα σ'ν έξηναένα,
καί προβάλλουν μούτρα μπαρουτοκαμμένα.

Φαδούλης και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος όκίετος.

μά τόν νού σας μή σας πάρη
Τουρκομάχου κουμπουριά.

Φ.—

'Αναστάσεως ήμέρα,
ψάλλον άγγελιοι λευκοί,
καί σφουρίζουν 'σ'την άέρα
σφαίραις άπ'έδω κι' έκει.

'Αναστάσεως ήμέρα
κι' αγαπήσωμεν άλλήλους,
'στους έχθρους μας ή μαχάκια
και τό βόλι για τούς φίλους.

'Αναστάσεως χαρά,
και 'σ'την γ'ην τών 'Αθηναίων
ρίχνουν ένσπαιρα πυρά
οί γενναίοι τών γενναίων.

'Αχ! πώς ήθελα κανένα 'σ'τό μακλό νά τόν 'πετύχω...
μπάμ και μπούμ... με τόσο κρότο
σκάξει γύρω μου μπουρλότο,
π'ν δηό δάκτυλα 'σ'τόν τοίχο.

Είς τό Πάσχα πάλιν έτε
μετά δέου, μετά σ'θου,
και τριγύρω συγχροτείται
νέα μάχη του Γουμπόπου.

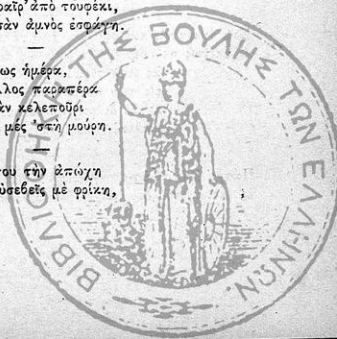
Κι' ένας τρώγοντας τσουρέκι
τρώει τώρα για προσάγι
και μη σφαιρ' από τσουρέκι,
κι' άλλος σ'ν άμνος έσάγη.

'Αναστάσεως ήμέρα,
φώς μεγάλης χαραγωγής,
πέρνει κάποιον μία σφαιρα
και τόν ρίχνει κατά γής.

'Αναστάσεως ήμέρα,
κι' ένας άλλος πακαπέρα
δέχεται σ'ν χελεπούρι
μία τράκα μες 'σ'τη μούρη.

Πάσχα ψάλλετε τροπάρι
και σηκώστε τ'ά κεριά,

Του θανάτου τήν άπόγη
βλέπουν εύσεβεις με σφίκα,

καὶ χαρὰ σ' ἐκείνον πῶχει
καμωμένη διαθήκη.

Νέον Πάσχα, νέος θρῆνος,
καὶ μακάριος ἐκείνος,
ὅπου ᾠρόθησε νὰ δώσῃ
τῆς ἀγάπης τὰ φιλιὰ,
κ' ἔπειτα νὰ τὰ κοροῦσῃ
μὲ τὴν νέα Πασχαλιὰ.

Π. — Ἀπὸ κρότους ἀγρίου βουίζει
πᾶσα γῆ τῆς κλεινῆς πρωτεύουσας,
καὶ μακροῦτι βρομᾷ καὶ μυρίζει,
ποῦ ροβᾷσαι ν' ἀκούσῃς.

Κούρια πέφτουν τσερέκι ἀπ' ἀνάγκη
καὶ στοὺς δρόμους τὰ βόλια σφριζοῦν,
καὶ βροντοῦν τῆς ραχῆς παλληκαρῶν,
ποῦ γὰρ βρόντους ἀφρίζουν.

Τρέχουν τρέχουν ξιφίεραι σκοποὶ,
κ' ὁ παππᾶς μειδιῶν εὐφροσύνης
τὸ «Χριστὸς» δὲν προσθίνει νὰ πῆ
πέριτε κάτω κ' ἐκείνος.

Πῦρ φωνάζει φρουρὸς μεθυσμένος,
πῦρ φωνάζει καὶ φεγγὺν πολίται,
κ' ἄλλη μάχη φρικώδης ἔστω γένος
τῶν πιστῶν ἀπειλεῖται.

Τέτοιο Πάσχα ζηλεύουν τὰ κράτη,
βαρελότεα σοῦ σιχίζουν ἴσῃ μόρῃ,
κ' ἡ φυλὴ τῶν ἀνδρείων ρουάττει,
ποῦ τὸ κῦβε κομπωποῖ.

Πάσχα θεῶν... χαρὰ κ' εὐνομίαι...
κάθε χόλος καὶ μῦθος ἐρρέτω...
πεθαμμένων ἀνοίγουν μνημεῖα
νὰ δεχθοῦν σιτωμένους καὶ φέτω.

Φ. — Ἀκούω νέας οἰμώδεις τοσοῦτον οἰμωζόντων,
οἱ ξένοι καταπλάγησαν,
κοιλίαι διεσπράγγησαν,
κρανίκα δ' ἠνεώγησαν πολλῶν ἐσπαρζόντων,
κ' αἴφνης ἐνεφανίσθησαν πρὸς ἔλους τοὺς φιλιτάτους
σπαρζόντικα κ' ἀσπαίροντικα
κ' ὀνομάστικα καὶ γεραίροντικα
τὰ θέσμια καὶ τοὺς θεσμούς καὶ τὰς Ἀρχὰς τοῦ κράτους.

Σεῖς ἐγκρατεῖς καὶ ράθυμοι τιμᾶτε τὴν ἡμέραν,
κ' ἐκείνος ποῦ δὲν ἐρρίξε μίαν ὡς τῶρα σφιζραν,
ὡς ρίξῃ σήμερα πολλὰς
εἰς τῶν πιστῶν τὰς κεφαλὰς,
κ' ὡς δικροῦξῃ μυελούς,
κοιλίας, σπλαγχνικὰ κ' ἀφελούς.

Πάσχα Κυρίου φονικόν... μοῦρ' Ἀκμῆ καὶ τούτῃ!..
κ' ἐκείνος ποῦ δὲν ἔμυρισε καμμιὰ φορὰ μακροῦτι,

μὲ τὴν αὐγὴ τῆς Πασχαλιᾶς
ὡς γίνῃ Ἀζαπὴς καὶ Τσολῆς,
μακροουτοράγος ἀπληστος καὶ μπουρλοτιέρης πρῶτος,
καὶ γὰρ πυρίτις ἀφρονεῖ, πολὺς δ' ἐκ ταύτης κρότος.

ἽΟ πλοῦσοι καὶ πένητες γελῶντες εὐφρανθήτε
κ' ἄλληλοσκοτωθήτε,
καὶ γὰρ ἡμέρ' ἀνέτειλεν ἀγάπης κ' ὁμοιοῦς,
ἡμέρα φόνων, σπαραγμῶν,
καὶ γδοῦπων, βρόντων καὶ τριγμῶν,
ποῦ φέρουν τὴν Ἀνάστασιν μέτρι Μακεδονίας.

ἽΟ διαχύσεις κ' ἀσπασμοὶ τῶν ἐν Χριστῷ διάπυροι,
φιλοῦντες ἐλαθῶθησαν,
βλέποντες ἐστραβῶθησαν,
πολλοὶ δ' ὡς χθὲς ἀρτιμελεῖς ἀπέμειναν ἀνάπυροι.

Πάσχα, τὸ πύλας εἰς πολλούς ἀνοῖξαν τοῦ θανάτου,
Πάσχα, ποῦ προετοιμάζε καθεῖς τὰ σάβανα του,
Πάσχα, πληρώσαν τὰ κενὰ σοῦ κενωθέντος Ἄδου,
νέα Ἀκμῆ Ρωμαϊκῆ με πανικό τρεμούλα,
λαμπρύνεσκα πολλῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ Στυμφαλάδου,
ποῦ μὲς στοὺς βρόντους τῶν πυρῶν τοῦ κλέψανε τὴ δούλα.

Πάσχα φλογίζον Ἄρηδες,
Πάσχα γιὰ μεκελλάρηδες,
ὅπου κ' Ἀγγιλιδες τῦθελπαν καὶ Λιτίδες καὶ Μυλλατιδες,
κ' ἔλεγαν ὅλοις Ἀγγιλισί:
«ὄντως ἀνδρεία θυμαστί!
ὄντως Ἑλλήνων πατέδες!

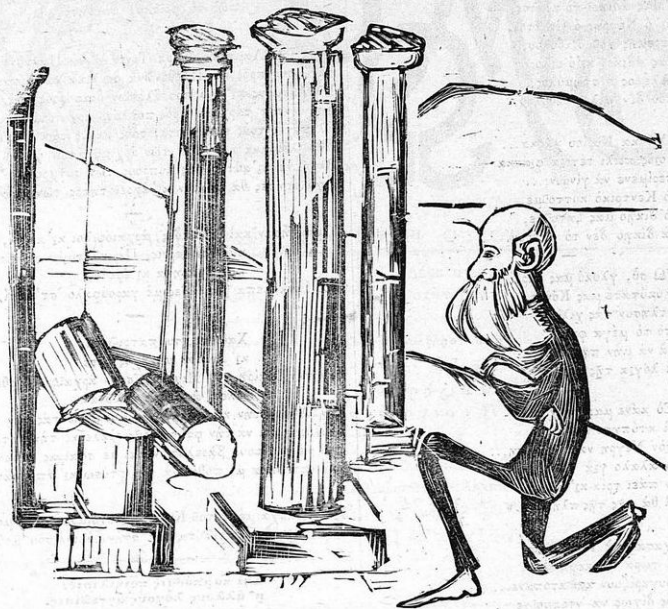
«Τὶ κρῖμα ποῦ γεννήθηκαν μὲς ἴστων Ρωμαίων τὴ σφαῖρα
κ' ἔχι ἴστων Ἑγγιλιτέρων,
ἴστων πόλεμο τοῦ Τροισναλλὸν νὰ πῆν ἀπὸ τοὺς πρώτους
νὰ ρεζιλιέφουν Ἰρκανδοῦς, νὰ ρεζιλιέφουν Σκώτους.»

Ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ βλακίστατε κ' εὐήθη,
ἴστω φύλλον, ποῦ σοῦ ζήγησκα τὰ πάτριά μας ἦθη,
δὲν σοῦπα δῖδλου καὶ γι' αὐτὸ τὸ πάτριόν μας ἦθος,
ποῦ μὲς ἴστων ἄλλων μας ἦθων κυριαρχεῖ τὸ πλῆθος.

Μάθε λοιπὸν πὸς ἴστων Ρωμαίων τὴν γῆν τὴν νεωτέραν
τὸ κουτοῦρο πυροβολεῖν τοῦ Πάσχα τὴν ἡμέραν
εἶναι τὸ πρῶτον πάτριον, καθὸς καθεῖς γνωρίζει,
καὶ τοῦτο τὸ πυροβολεῖν καὶ βάλλαιν κατ' ἀτόμων
εἶναι τὸ Πάσχα τῶν Ρωμαίων, κ' αὐτὸ χερκατηρίζει
τὴν ἀρεμᾶνιον φυλῆν τῶν Μακρονοδρόμων.

ἽΟρὲ πρὶ νὰ τρεῖς σφαχτάρι,
πρὶ νὰ βάζῃς καὶ σκορδάρι,
πρὶ νὰ τρεῖς τὸ ποδάρι.
καὶ χαρὰ μὲ τὸ γιογκάρι
νὰ βαρῆς ἀντάμιμο,
πρὶ νὰ βγαίξῃς τὸ χαντζάρι
νὰ χορεύῃς τζάμιμο.

Πρὶ νὰ δίνῃς, ὄρὲ μῦρο μ', τῆς ἀγάπης τὰ φιλιὰ,
πρὶ νὰ γώνῃς καὶ τὴν κάμα ἴστων συντρέφῃν τὴν κοιλιά,

**Ὁ Πατήρ τοῦ Κορδοβίου
εἰς τὴν ἄκρην τοῦ Σουνίου.**

πρὸς νὰ λές Χριστός ἀνέστη καὶ ν' ἀδειάζῃς τὸ τρομπόνι,
πρὸς κι' ἡ σφαῖρα του νὰ φεύγῃ κι' ὅποιον βρῆς νὰ τὸν σκο-
[τώνῃ.

πρὸς γκαρίζοντας νὰ τρέχῃς σὰν Κανίνθαλος 'στους δρόμους,
πρὸς νὰ ρίχνῃς βαρελότα σὲ κλητῆρας κι' ἀστυνόμους,
πρὸς καὶ 'στὸν Στυμφαλιᾶδῃ τρακατρούκας ν' ἀμολᾷς,
πρὸς νὰ καὶς καμπόσα μούτρα, πρὸς μ' ἐκεῖνα νὰ γελάς.

πρὸς 'στὰς πρώτας βοηθείας μερικὸς πιστοὺς νὰ στέλλῃς,
πρὸς ν' ἀπλώνῃς τὸ ζωνάρι, πρὸς νὰ σφάζῃς ὅποιον θέλεις,
πρὸς μεθύσιμα καὶ θυσίας τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ,
πρὸς μὲ κρέας ἀνθρωπίσιον νὰ πασχίζῃς μὴ χαρὰ,
καὶ κυττάζοντας ἐμπρὸς σου τὸν γοργὸ Στυμφαλιᾶδῃ
τῆς ἀρχαίας Στυμφαλίας νὰ θυμάσαι τὰ νερά.

II. — Πάσχα λαμπρὸν Κυρίου,
ποῦ τοῦ Βουλευτηρίου

δὲν βράζει τὸ καμίνι...
βοῆ λαμπρῆς καὶ σάλου,
κι' ἀκούονται μεγάλοι
τῶν Βουλευτῶν οἱ θρήνοι.

«Τί κρίμα 'στῆς τιμῆς μας,
'στὰ κόμματα, 'στῆς ζήλειας,
'στὰ σεβαστά μας ἔθνη...
ὦ σεῖς, γλυκαῖς δραγμαῖς μας,
γλυκύταταις μας χίλιας,
τὸ κάλλος σας πῶς ἔδω;

«Τί κρίμα 'στὰ νυκτέρια,
'στ' ἀτέλειωκα τὰ βράδια,
'στὸς ὕπνους, 'στὸ βρισίδι...
ἀλλοίμονοι μὲ χεῖρα

μὰς ξεκουμπίζουν ἀδεικ
καὶ μὰς ποτίζουν ἔσθι.

«Μὰς ἀδικεῖ τὸ κράτος,
κι' ὁ Νέγρης ὁ Πιλάτος,
βερέμης τοῦ διαβόλου,
μὰς ἀδικεῖ κι' ὁ φίλος,
Ἄλικος ὁ στωμάλιος,
ποῦ δὲν μιλεῖ καθύλου.

«Χάσκα Κυρίου χάσκα...
ποῦς πάλι τέτοια φιάσκα
ἔπιμενε νὰ γίνουν;...
τὸ Κεντρικὸ κυττοῦμε,
τὸ δικηο μὰς ζητοῦμε,
μὰ δικηο δὲν τὸ κρίνουν.

«Ἦ σὺ, γλυκὺ μὰς ἔαρ,
γλυκυτότατέ μὰς Κόντε,
ἀνέλυσον τὰς χιλίας
ἀπὸ τὸ μέγα φρέαρ,
γὰ νὰ μὴν πᾶν ἀμόντε
τὰ λόγια τῆς φιλίας.

«Σὺ κάνε μὰς τὴ χάρι
καὶ κτύπησε ποδάρι
ἔσθιν Νέγρη νὰ τῆς δώσῃ...
τὸν ἀλαλο γὰρ σένα
τὸν πάει τρικ κι' ἔνα
καὶ θὰ μὰς τῆς πληρώσῃ.»

Ἔγασαν τὰ Παγαλάκι
καὶ τῶρα τὰ κεφάλια
τσουγκρίζουν καὶ κτυπᾶνε...
Πῶς δίχως νὰ ἔτραποῦνε
ἔσθους ἐκλογεῖς θὰ ποῦνε
πῶς πᾶν ἢ χιλίας, πᾶνε;

Φ. — Πάσχα χωρὶς τῆς χιλίας, Πάσχα λαμπρὸν Κυρίου,
ὅπου κι' ὁ Θεοδώρης διῆλθον ἐκ Λαυρίου,
κι' εἶδε τιμὰς ἀρχαῖας καὶ νέα μεγαλεῖα,
δικαθλώσεις κόσμου, ψυχῶν ἀναβρασμοῦ,
καὶ βλέπων τοῦ Λαυρίου τὰ τόσα μεταλλεῖα
κατεξεμεταλλεύθη καὶ πάλιν τοὺς θεσμοῦς.

Παρέστησε τοῦ κράτους τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας,
πολλοὺς δὲ διελάσας σταθμοὺς καὶ παρασάγγας,
ἔσθι Σούνιον ἐπῆγε λαμπρὸς ὁ Κοροδόξος
καὶ ἔσθιν ναὸν εὐχάθη τῆς κέρης Ἀθηνᾶς.

Κι' εἰς ὕψος ἤρθη μέγα τῆς σεβαστῆς φαλάκρας
ὁ γέρον ἀετὺς
ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Σουναδος ἄκρας
ἐρειπίων κι' αὐτός.

Π. — Πάσχα μέγα τοῦ Κυρίου, μὸσχος ἀρθονεὶ πολὺς,
ἔπῃαν ἔξω ἔσθους στρατόνας Πρίγκηπες καὶ Βασιλεῖς,
κι' ἐκεῖ πέρα, καθὼς ἔξερει, τσοῦγκρίζαν ἀγὰ κι' ἐκεῖνοι
καὶ τὸ θέαμα μεγάλους τοὺς ὄπλατας συνεκίνει.

Πάσχα νίκης, Πάσχα δόξης, Πάσχα τόσης εὐωχίας
γὰ τοῦ γένου τοῦ Στρατῆ,
ποῦ ῥοτοῦσε κι' ἡ Κορώνη δεκανεὶς κι' ἐπιλοχίας
πῶς τὸ βρισκουν τὸ ψητό.

Φ. — Τῆς Λαμπρῆς ἡμέρας Τρίτης... ἐν Παναθήναια...
σπεύδουν πρὸς τὸν Παρθενῶνα θουλικὰ καὶ γυνικά.
Πληθυσμοὺς κι' ἐγὼ προσέλεπον διαφόρους καὶ ποικίλους
διετρήνευα τὰρχατὰ πρὸς πολλοὺς ἀρχαιοφίλους.
Βλέπετε, τοὺς εἶπα τότε, τοὺς ναοὺς τῶν Παρθενῶνων;
εἶναι λείψανα καὶ λίθοι τῶν ἀρχαιότατων χρόνων.
Βλέπετε κι' αὐτὰς τὰς κόρπους τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων;
ἀρχιότητες θὰ μείνουν κι' ἀχρεῖστες τῶν νέων.

Ἄλλως ἦσαν, καὶ βρακάδες, ἀρχαιοφίλοι κι' αὐτοί,
καὶ δὲν ἔξερει, Περικλέτο,
πῶς ἐχάσθη κι' ἔφῃτο,
ποῦ ξανάβλεπα βρακάδες μὲ γαροφίλο ἔσθ' αὐτί.

Χαίρετε, συμπατριῶται,
κι' ἀναβὰς μονάχος τότε
σὺν τὴν Μαίρην τοῦ Μυμίου ἔσθιν ἀρχαῖον Παρθενῶνα
ἔβλεπ' ἀπὸ μὲ καλῶνα
τὴν Ἀθήνα τὴν καινούρια, καὶ κυττάζωντάς τιν πέρα
μοῦθε πάλι νὰ τὴν φτύσω τῆς εὐκλείας τὴν μητέρα,
ποῦ μὲ φρόντους βαρελότων καὶ μὲ σφαῖρας ἐμυκῆτο,
καὶ κτεθῆκα μὲ πόθον νὰ τὴν φτύσω κι' ἀπὸ κάτω.

Π. — Πάσχα μέγα τοῦ Κυρίου, κι' ἐτοιμάσου, βρε μουμουρή,
νὰ διεχθῆς δρό βαρελότα μὲς ἔσθιν ζυλινή σου μούρη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κάτω ἔσθιν Καπνικρέα, φέρον ἀριθμὸν ὀκτώ,
τὸ Κατάστημα Κουτσούκου τὸ πολὺ καὶ τραντακτὸ
ῥάβει κόβει θεομασίας
κυριῶν ἐνδομασίας.

Ἄμχζόνεις καὶ ζακέταις, μπέτραις, φούσταις, ἔλα πρώτης,
χάρις καὶ κκαλιασθραὶ καὶ Παρισινὴ κομψότης.
Κι' ἡ κυρία τοῦ Κουτσούκου, μὲ μοδίστ' ἀπ' τὰ Παρίσια,
ῥάβει πανωφόρια τρέλλα καὶ ψυχὴ μου ἔσθ' ἀ Πατήσια.

Ὁ κύριος Σταματίος Σταματιάδης, φίλος,
ὅπου πολλὸς πρὸς μάθησιν τὸν διαλέγει ζήλος,
Καθηγητὴς τῶν Φυσικῶν καὶ ἔσθ' ἔσθ' βιολὶ βαρεβάτος,
παρὰ τοῖς Γάλλοις ἐμυκῆθον καὶ τὰ Βοτανικὰ,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐξετασθεὶς ἰσχύατος
ἔλαξεν ἄριστα βαθμὸν ἔσθ' ἀ Μαθηματικὰ.

«Ἐπιπόνοος», δραματίον τοῦ Παπασταθεπούλου,
νεκρωτάτου ποιητοῦ καὶ τῆς Θεκλείας δούλου.

Ἐγχεριστὸν τὸν Σύλλογον τῆς Σῆμης τὸν «Νιρέα»,
μετὸν αἰσθητὰτος ἀγνοῦ, φρονήματος φορέα,
ποῦ μέλος του μ' ἐξέλεξε μὲ τίτλον ἐπιτίμου
καὶ διπλωμα σταμπάρισαν ἐπὶ τ' ὄνοματί μου.